

HOOR...!
HET ORGEL ZINGT!

DOOR PHÉ WIJNBEEK

Tik, tik, tik . . . doen kleine, vlugge voetjes op de houten trap. Tik, tik, tik . . . daar klimt Hazelientje naar het grote orgel, diep in de donkere kerk. Er is een klein, rond raampje, heel hoog, en daar kijkt de zon doorheen. De gekleurde ruitjes, rood, geel en groen, maken bonte lichtvlekken op de grijze trap en op de witte schoentjes en het lichtblauwe jurkje van het kleine meisje, dat helemaal alleen naar boven klautert.

Boven aan de trap is een houten hekje en ineens zie je daar een kaal, glimmend hoofd overheen. Een gouden bril en een vriendelijke lach:

„Wel, Hazelientje, ben je daar?”

Dat is meneer Homert, die het orgel kan laten zingen. Hij wacht op Hazelientje.

„En heb je je poppekind ook meegebracht?”

Nog drie stappen. Hazelientje is boven!

„Dag meneer Homert” zegt ze, „nou ben ik helemaal boven, bij het orgel! En Lietje wou oòk kijken.”

„Dat is best, dat is best,” zegt meneer Homert, „kom maar mee, jullie allebei. Kijk, hier is-ie dan. Zie je wel?”

Hazelientje's ogen worden helemaal rond, zo wijd doet ze die open. Ze ziet een héél grote kast, mooi lichtbruin, met aan de ene kant wel drie rijen toetsen, net als thuis op de piano. Maar wat gek, die rijen boven elkaar! En dan allemaal knopjes, witte en zwarte. Er is een hoge bank, daar mag je opklimmen.

Meneer Homert komt er ook op zitten. En Lietje zit op Hazelientje's schoot.

„Dat is-ie nou” zegt meneer Homert weer, „en nou wil-ie helemaal niet zingen.”

„Waarom dan niet?” vraagt Hazelientje.

„Probeer maar es . . . net als op de piano.”

Hazelientje steekt voorzichtig een vinger-tje uit en drukt zo'n mooie witte toets naar beneden. Dat gaat gemakkelijk, maar je hoort niets.

Meneer Homert lacht.

„Er moet een beetje wind in het orgel komen” vertelt hij, „want zie je wel al die

grote zilveren pijpen? Dat zijn net fluiten. Daar moet je wat op blazen, op al die fluiten tegelijk en daarom hebben we daar een hele grote blaasbalg voor. Die kan er wat mee...! Dat lijkt de Noordenwind wel! Hoor maar eens..."

Meneer Homert drukt een knop neer en dan

hoor je opeens een zacht gezoem in de reusachtige buik van het orgel. Zzzzzz . . . zzzzzz . . .

„En nu . . . luister maar!”

Meneer Homert zet zijn vingers op de toetsen, op de zwarte en de witte. De ene hand op de onderste rij en de andere op de tweede. En dan . . . ineens, begint het orgel te zingen. Zacht . . . zacht . . . en dan harder. Kijk, nu drukken de vingers ook op al die vreemde knoppen . . . en dan krijgt het orgel een stem, zó hard, dat de hele kerk daar beneden boordevol muziek moet zijn en het nog dwars door het dak naar buiten moet dringen!

Hazelientje glijdt zachtjes van de orgelbank . . . ze gaat een paar stapjes achteruit . . . ze is een beetje báng voor de verschrikkelijk grote orgelstem . . .

En dan . . . wordt die stem weer zachter. Opeens klinkt er een heldere fluit!

„Luister” zegt meneer Homert zachtjes en hij buigt zijn glimmend hoofd naar Hazeliëntje, die nu wel weer dichterbij durft te komen, „luister . . . nu zingt hij van de vogels en de bloemen . . . en hoor . . . dat zijn de vlinders in de zonneshijn en dat is het blij kindje, dat in de wei danst . . . en dit is een wiegeliedje, dat Moeder zingt voor het slapende broertje op haar schoot. Wist je wel, dat het grote orgel zó'n tere stem kon hebben? En nu hoor je de zonnestralen buiten en nú . . . nu zingen de engelen ver weg in de hemel, hoor dan, hoor!”

Het orgel zingt, het jubelt; wel honderd stemmen klinken dooreen . . .

„Zo'n orgel, Hazeliëntje” zegt meneer Homert, als het weer stil is in de donkere kerk, „zo'n orgel is eigenlijk een wonder!” Hazeliëntje knikt, ze heeft haar stemmetje

**bijna verloren bij die grote stem van het
orgel.**

**En beneden, in de stille kerk, maakt de zon
goudplekken op de witte muren . . .**